

Λίγα λεπτά πριν τις 22:00 μπαίνω στο Fuzz. Ο εξώστης είναι κλειστός, λόγω της περιορισμένης προσέλευσης του κόσμου. Δεν εκπλήσσομαι. Συμβαίνει το ίδιο με αρκετά group που έχουν τις ρίζες τους 40 χρόνια πίσω. Στο κοινό είναι παρόντα άτομα κάθε ηλικίας. Λογικό, αν σκεφτεί κανείς πόσες γενιές έχουν περάσει κατά τη διάρκεια των ετών που οι Gang Of Four είναι ενεργοί. Στις 22:00, το συγκρότημα εμφανίζεται. Τρία μέλη νεαρής ηλικίας, μαζί με το γέρο-Andy Gill. Η συγκίνηση είναι υπαρκτή. Μπορεί να μην έχουμε μπροστά μας το κλασικό line-up των Gang Of Four της δεκαετίας του '70, αλλά δεν παύουμε να έχουμε μπροστά μας τους Gang Of Four! Χωρίς καθυστέρηση και χωρίς δεύτερη σκέψη, οι άγγλοι φίλοι μας ξεκινούν. Ο ήχος τους είναι εκπληκτικός. Το μπάσο είναι μπροστά, τα drums επίσης και η κιθάρα του Gill ακούγεται στο background να προσθέτει ρυθμικές (ή και

όχι τόσο ρυθμικές) κοφτές πινελιές. Ο όγκος του συγκροτήματος είναι απίστευτος και το δέσιμό τους μοναδικό. Δεν είναι λίγοι αυτοί που από τα πρώτα κιόλας τραγούδια του set εκθειάζουν το μπασίστα Thomas McNiece, ο οποίος είναι ο κύριος υπαίτιος για το groove που χαρακτηρίζει την εμφάνιση του group. Ήδη από το πρώτο τραγούδι, 'Where The Nightingale Sings', οι Gang Of Four έχουν δρομολογήσει στα αυτιά μας αυτό που έπεται. Δυνατά drums, ισοπεδωτικό μπάσο, παρανοϊκή κιθάρα και μια φωνή που αρμόζει σε τέτοιου είδους παίξιμο. Ο John Sterry, μπορεί να μη φτάνει το Jon King, αλλά τα καταφέρνει μια χαρά. Σκέφτομαι πως θα είναι ευχής έργο αν το συγκρότημα κυκλοφορήσει κι άλλο άλμπουμ με τη φωνητική του συνεισφορά.

Στη συνέχεια, έρχεται ένα κλασικό τραγούδι. 'Not Great Men'. Αργά ή γρήγορα, έρχονται κι άλλα κλασικά, όπως το 'Anthrax', το 'At Home He's A Tourist' και το 'Paralyzed', αλλά το highlight της βραδιάς ακούει στο όνομα 'What We All Want'. Με το συνεχόμενο και υπέροχα μονότονο του ρυθμό, ανεβάζει και τον πιο πεσμένο ακροατή, κάνοντάς τον να θέλει να μην τελειώσει αυτή η τελετουργία ούτε μετά από δέκα λεπτά! Μέσα στα τραγούδια που ακούγονται κατά τη διάρκεια της μίας (μόλις) ώρας το κύριου set, είναι το 'I Parade Myself'. Προερχόμενο από τα 90s, αποτελεί ένα από τα «ξεχασμένα» τραγούδια του group. Κι όμως, ακόμα και τότε, οι Gang Of Four έπαιζαν αξιοζήλευτη μουσική. Φυσικά, την εντονότερη εκδήλωση ενθουσιασμού τη φυλούσε ο κόσμος για το αξεπέραστο 'Damaged Goods', τραγούδι-σταθμό για τη μπάντα και για την punk γενικότερα.

Η βραδιά τα έχει όλα. Γνωστά τραγούδια, λιγότερο γνωστά τραγούδια, κινητικότητα πάνω στη σκηνή, κινητικότητα μπροστά στη σκηνή, κακομεταχείριση κιθάρας από τον Andy Gill, αλληλεπίδραση του Andy Gill με το κοινό, τύπους και τύπισσες κάθε κάστας στο κοινό και, φυσικά, encore. Άλλα 15 λεπτά είναι απαραίτητα πριν αποχωρήσει το group οριστικά. Μέσα σε αυτά, ακούγεται, μεταξύ άλλων, το κάποτε απαγορευμένο τραγούδι, 'I Love A Man In A Uniform'.

Σίγουρα θα θέλαμε οι Gang of Four να παίξουν περισσότερο. Όπως και να 'χει, ακούσαμε αρκετή μουσική από ένα απaráμιλλο συγκρότημα, το οποίο, ως γνήσιος εκπρόσωπος της (έστω και πρώιμης) punk σκηνής, έχει τη δυνατότητα να χωρέσει 15 τραγούδια σε 70 περίπου λεπτά.

Ανταπόκριση: Φαίδων Κυτριδης

Φωτογραφίες: Νίκος Αργυρόπουλος